

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 41CoCsp/21/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119462227
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miriam Boborová Sninská
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6119462227.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miriam Boborovej Sninskej a členov senátu JUDr. Miroslavy Púchovskej a JUDr. Janky Boroškovej, v právnej veci žalobcu KRUK Česká a Slovenská republika s.r.o., so sídlom Československé armády 954/7, 500 03 Hradec Králové, IČO: 247 85 199, Česká republika, právne zastúpeného JUDr. Jiřím Šmídom, usadeným euroadvokátom, ŠMÍDA advokátní kancelář s.r.o., organizačná zložka, so sídlom Námestie svätého Egídia 42/97, 058 01 Poprad, IČO: 47255773, proti žalovanému I. H., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom S. W. XXX/XX, XXX XX T. H., zastúpenému Mgr. et. Lívia Šouc Kostová, advokátka, so sídlom Pod Donátom 5, 965 01 Žiar nad Hronom, o zaplatenie 14.300,75 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom sp.zn. 25Csp/39/2020-106 zo dňa 2. decembra 2020, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom sp.zn. 25Csp/39/2020-106 zo dňa 2. decembra 2020 v napadnutej časti druhej a tretej výrokovej vety p o t v r d z u j e .

II. Žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie rozsudkom sp.zn. 25Csp/39/2020-106 zo dňa 2. decembra 2020 prvou výrokovou vetou konanie v časti o zaplatenie sumy 178,41 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 178,41 Eur od 05.11.2019 do zaplatenia zastavil. Druhou výrokovou vetou vo zvyšnej časti žalobu zamietol a treťou výrokovou vetou žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca sa žalobou doručenu Okresnému súdu Banská Bystrica dňa 13.12.2019 domáhal proti žalovanému zaplatenia istiny 14.300,75 Eur spolu s úrokom vo výške 5,00 % ročne zo sumy 11.222,72 Eur od 05.11.2019 do zaplatenia. Zistil, že právny predchodca žalobcu OTP Banka Slovensko, a.s., so sídlom Štúrova 5, Bratislava, IČO: 31 318 916 (ďalej len „právny predchodca žalobcu“) uzavreli dňa 09.12.2014 Zmluvu o poistenom OTP refinanc exprese č. XXX/XXXX/XXSU (ďalej len „zmluva o úvere“, resp. „zmluva o spotrebiteľskom úvere“). Ďalej z listu zo dňa 07.09.2018 - „Oznámenie o postúpení pohľadávky“ zistil, že právny predchodca žalobcu týmto oznámením oznámil žalovanému, že postúpil svoju pohľadávku zo zmluvy o úvere na postupníka - žalobcu spolu s príslušenstvom a všetkými právami z akéhokoľvek zabezpečenia. Vzhľadom na vznesenú námietku premlčania žalobca túto námietku vyhodnotil ako čiastočne dôvodnú, a to v sume 178,41 Eur, ktorá mala byť započítaná do dvadsiatejdruhej splátky, splatnej k 15.11.2016, ktorá je staršia ako tri roky od podania žaloby, keďže žaloba bola podaná dňa 19.12.2019. Preto žalobca v tejto časti vzal žalobu späť a navrhol konanie v tejto časti zastaviť, pričom právny zástupca žalovaného so späťvzatím

vyslovil súhlas. Preto súd prvej inštancie postupom podľa § 145 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) v uvedenej časti zastavil.

3. Zmluvu o úvere súd prvej inštancie posúdil ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa § 2 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) a zároveň ako spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka.

4. Súd prvej inštancie sa zaoberal podmienkami postúpenia pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o bankách“), a teda skúmal, či žalobca má aktívnu vecnú legitimáciu. Konštatoval, že podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách spôsobilým predmetom postúpenia môže byť len splatná pohľadávka alebo jej časť za predpokladu, že dlžníkovi bola doručená výzva banky a dlžník je napriek tejto výzve v omeškaní dlhšie ako 90 kalendárnych dní. V danom prípade povinnosťou banky bolo pred postúpením pohľadávky písomne vyzvať dlžníka na splatenie peňažného záväzku a preukázať dourčenie takejto výzvy žalovanému. Žalobca počas celého konania poukázal len na výzvu, ktorá predchádzala samotnému zosplateniu úveru, t.j. na „poslednú výzvu pred zosplatením“ zo dňa 18.04.2017. Túto výzvu súd prvej inštancie nepovažoval za výzvu, ktorú predpokladá zákonné ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách. Nejde o totožnú výzvu s výzvou podľa uvedeného ustanovenia zákona o bankách. Ide o dve úplne odlišné výzvy, ktorých doručenie je spájané s úplne odlišnými právnymi následkami. Na základe žalobcom predloženého listinného dôkazu, a to výzvy pred zosplatením mal súd prvej inštancie za to, že žalobca nepreukázal vyhotovenie a ani zaslanie výzvy podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, to znamená, že neunesol dôkazné bremeno. Súd prvej inštancie teda nemal preukázané splnenie zákonných predpokladov pre platné postúpenie pohľadávky, a teda ani to, že žalobca je oprávnený túto pohľadávku uplatňovať pred súdom. Dospel k záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, t.j. nepreukázal svoju aktívnu legitimáciu v spore. Zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 05.09.2018 je teda absolútne neplatnou podľa § 39 Občianskeho zákonníka, nakoľko je v rozpore so zákonom .

5. Ďalej konštatoval, že žalobca opieral svoj nárok o zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 05.09.2018 tak, ako to vyplýva aj z oznámenia o postúpení pohľadávky zo dňa 07.09.2018, v ktorom žalobca je označený ako postupník a že na neho bola postúpená pohľadávka postupcu zo zmluvy o úvere č. 231/4009/14SU zo dňa 09.12.2014. Podľa § 17 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch platného ku dňu postúpenia pohľadávky v danom prípade k platnému postúpeniu pohľadávky by mohlo dôjsť len vtedy, ak pôvodný veriteľ ako postupca by postúpil predmetnú pohľadávku na žalobcu za predpokladu, že táto pohľadávka bola po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru, čo v danom prípade nebolo splnené, keďže z vyššie uvedenej zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzatvorenej dňa 09.12.2014 vyplýva, že bol dohodnutý termín konečnej splatnosti na deň 15.12.2024 a v predmetnom prípade k postúpeniu pohľadávky došlo pred týmto dátumom a za predpokladu, že predmetná pohľadávka sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. V danom prípade podľa názoru súdu prvej inštancie žalobca hodnoverným spôsobom nepreukázal splatnosť predmetnej pohľadávky pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, pričom poukázal na právny názor vyslovený v uznesení Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 23.05.2019, sp.zn. 43Co/27/2019.

6. S poukazom na právny názor vyslovený v uznesení Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 23.05.2019, sp. zn. 43Co/27/2019 odvolávajúcim sa na závery občiansko - právneho kolégia Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 20.03.2019 a vychádzajúc z „Prehľadu splátok“ v KOTPSK/1/84“, ktorý tvorí prílohu vyjadrenia žalobcu zo dňa 22.10.2020 mal súd prvej inštancie za zrejmé, že do omeškania s úhradou splátky sa žalovaný dostal so splátkou číslo 22, splatnou ku dňu 15.11.2016 vo výške 193,86 Eur, odkedy prestal platiť splátky úveru. Keďže zastával stanovisko, že žalovaný sa dostal do omeškania s úhradou splátky splatnej ku dňu 15.11.2016, na rozdiel od žalobcu, ktorý uvádzal, že žalovaný sa už dostal do omeškania s úhradou prvej splátky, splatnej ku dňu 15.02.2015, čo znamená v prípade upozornenia žalovaného podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a uplynutia lehoty troch mesiacov od splatnosti tejto splátky (15.11.2016) ku dňu 15.02.2017 mohol právny predchodca žalobcu uplatniť právo na predčasné zosplatenie úveru ku dňu 15.03.2017, teda do splatnosti najbližšej budúcej splátky. Keďže toto právo právny predchodca žalobcu nezrealizoval, k zosplateniu úveru pristúpil až listom zo dňa 28.05.2017, bolo mimoriadne zosplatenie uskutočnené v rozpore so zákonnými ustanoveniami § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a § 565 Občianskeho zákonníka. V danom prípade vyhlásenie mimoriadnej splatnosti súd prvej inštancie považoval za neplatné, čo má za následok, že došlo k

postúpeniu pohľadávky, ktorá nebola spôsobilá na postúpenie, pretože nebola splatnou. Naviac žalobca adresoval výzvu k splatnosti dlhu až dňa 18.04.2017. Keďže žalobca svoje právo nezrealizoval, nemohlo dôjsť k účinnému zosplatneniu úveru z dôvodu omeškania s úhradou splátky splatnej ku dňu 15.11.2016, kedy nesporne žalovaný prestal úver splácať. S poukazom na uvedené zmluva o postúpení pohľadávky je pre rozpor s § 17 ods. 2 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch a podľa § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatným právnym úkonom vo vzťahu k tejto pohľadávke, od ktorej si žalobca odvodzuje svoju aktívnu legitimáciu. Keďže aktívna legitimácia žalobcovi v tomto spore nepatrí, súd prvej inštancie mu nemohol priznať právo, ktoré si v tomto konaní uplatňoval.

7. Keďže nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky vyplývajúcej z úverovej zmluvy z OTP banky Slovensko, a.s. na žalobcu, žalobca nemohol ani platne uzavrieť so žalovaným splátkovú dohodu zo dňa 14.11.2018. V danom prípade je teda predmetná splátková dohoda nulitným právnym úkonom. Na takýto úkon súd prvej inštancie nemohol prihliadnuť, naopak, hľadá sa na neho, ako keby nebol nikdy urobený. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie žalobu v časti po čiastočnom späťvzati žaloby s príslušenstvom zamietol.

8. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 CSP, pričom dospel k záveru, že žalovaný má právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Žalovaný bol úspešný v časti o zaplatenie sumy 14.122,34 Eur s príslušenstvom, ako aj v časti o zaplatenie sumy 178,41 Eur s príslušenstvom, v ktorej súd konanie zastavil. Mal za to, že čiastočné zastavenie konania zaviniť žalobca tým, že po podaní žaloby vzal žalobu v časti späť, čo nemožno pričítať na ujmu žalovaného. Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol, t.j. v sume 14.122,34 Eur, čo predstavuje taktiež úspech žalovaného. Vzhľadom na uvedené, žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

9. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v časti druhej a tretej výrokovej vety v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalobca. Odvolanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd prvej inštancie žiadnym spôsobom nešpecifikoval v čom konkrétne je výzva zo dňa 18.04.2017 v rozpore s § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktorý však nekladie na predmetnú výzvu žiadne osobitné obsahové náležitosti, okrem toho, že musí byť písomná. Trval na tom, že jeho právny predchodca splnil povinnosti uložené mu týmto ustanovením zákona o bankách, túto skutočnosť jednoznačne preukázal a takisto preukázal aj doručovanie výzvy, ako aj jej doručenie. Výzva zo dňa 18.04.2017 obsahuje nielen jednoznačné označenie pohľadávky, jej výšky, ako aj miesto a termín plnenia, ale aj upozornenie na následky spojené s nevyhovením tejto výzve. Jeho právny predchodca vykonal všetky úkony vyžadované právnymi predpismi k platnému postúpeniu pohľadávky, a to vyzval svojho klienta v omeškaní „Poslednou výzvou pred zosplatnením“ zo dňa 18.04.2017 k splneniu svojej povinnosti, pričom podľa doručenky bola táto zásielka prevzatá, oznámil písomnosťou „Vyhlásenie úveru za predčasne splatný“ zo dňa 28.05.2017, pričom podľa doručenky bola zásielka riadne prevzatá, čiže úver zosplatnil ešte pôvodný veriteľ, na základe zmluvy o postúpení pohľadávok bola predmetná pohľadávka postúpená na nového veriteľa v zmysle platných právnych predpisov, následne bolo „Oznámenie o postúpení pohľadávky“ zo dňa 07.09.2018 zaslané postupcom klientovi, pričom podľa doručenky bola zásielka riadne prevzatá. Doručenky priložené k jednotlivým písomnostiam považoval za dostatočný doklad preukazujúci splnenie si tejto povinnosti postupcom voči klientovi a trval na tom, že svoju aktívnu vecnú legitimáciu dostatočne preukázal. Mal za to, že bankou bola riadne zachovaná tak 15-dňová lehota podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ako aj 90-dňová lehota podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, čiže úver platne zosplatnil ešte pôvodný veriteľ a následne bol aj riadne zachovaný zákonom stanovený postup pri postúpení pohľadávky. Keďže súd prvej inštancie bližšie, resp. nijako neosvetlil konkrétne dôvody neuznania predmetnej výzvy za súladnú so zákonom, ani nevysvetlil predpoklady správnej formulácie ním požadovanej výzvy, považoval záver súdu prvej inštancie za arbitrárny.

10. Ďalej v odvolaní vyjadril názor, že vznesená námietka premlčania žalovanej strany nie je relevantná a rovnako nie sú ani správne závery súdu prvej inštancie, ktoré na základe súvisiacej argumentácie žalovaného pomerene nekriticky prevzal za svoje. Spochybnil aplikáciu záverov občiansko-právneho kolégia Krajského súdu v Banskej Bystrici na tento prípad, keď sporná zameškaná splátka bola dodatočne zaplatená ešte pred splatnosťou nasledujúcej splátky, pričom ani banka neurobila potrebný predpokladaný dispozitívny právny úkon, a teda ani nezaložila právny základ pre možnosť mimoriadneho zosplatnenia na základe splátky splatnej k 15.02.2015. Vyslovil názor, že žalovaný založil

svoju argumentáciu bez bližšieho preskúmania budúcej splatnosti celého dlhu, teda naplnenia zákonom stanovených podmienok pre splatnosť celého zostatku dlhu, ako i nerozlíšením už vzniknutej splatnosti jednotlivých splátok úveru, nesprávne označil celý ním uplatňovaný nárok za premlčaný. Poukázal na ustanovenia § 103 a § 565 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že pokiaľ nenastane zročnosť celého dlhu, stávajú sa jeho splátky splatné postupne. Ak by totiž následná zročnosť celého dlhu mala mať za následok začiatok plynutia premlčacej doby celého dlhu od prvej historicky omeškanej splátky, tak by sa mohol posunúť začiatok plynutia premlčacej doby pred okamih splatnosti všetkých omeškaných splátok nasledujúcich po prvej z nich, pokiaľ by došlo k zročnosti celého dlhu po viac ak troch rokoch od prvej omeškanej splátky, bolo by dôsledkom takto chápanej a aplikovanej zročnosti okamžité premlčanie celého dlhu. Takýto výsledok považoval za neprípustný, pretože inštitút zročnosti celého dlhu, ako strata výhody splátok predstavuje sankciu pre dlžníka a prostriedok ochrany veriteľa. Z uvedených dôvodov považoval rozsudok súdu prvej inštancie za vecne nesprávny a nezákonný. Žiadal, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v druhej výrokovej vete tak, že žalovaný je povinný uhradiť žalobcovi istinu vo výške 14.122,34 Eur a úrok z omeškania vo výške 5,00 % z istiny vo výške 11.044,31 Eur od 05.11.2019 do zaplataenia a v tretej výrokovej vete tak, že žalobca má nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v plnom rozsahu. Zároveň žiadal priznať nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

11. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný. Vo vyjadrení uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s napadnutým rozhodnutím súdu prvej inštancie a že má za to, že súd prvej inštancie predmetnú vec správne právne posúdil. Súd prvej inštancie dospel na základe vykonaného dokazovania k správne právnemu záveru o nedostatku aktívnej legitímácie, ktorej nedostatok dostatočne odôvodnil. Vyslovil názor, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď sa pri svojom rozhodovaní riadil právnymi závermi vyplývajúcimi z rozhodovacej praxe Krajského súdu v Banskej Bystrici. Príkladmi poukázal aj na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 10Co/64/2019 zo dňa 19.03.2020. Nakoniec uviedol, že sa pridrižiava svojej procesnej argumentácii, ktorú prezentoval počas celého priebehu konania na súde prvej inštancie. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti druhej a tretej výrokovej vety potvrdil a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť mu náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

12. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadril žalobca. Vo vyjadrení uviedol, že trvá na právnom názore uvedenom v odvolaní proti napadnutému rozsudku, a to že zákonné požiadavky neumožňovali predmetný úver predčasne zosplatiť pre splátku zo dňa 15.02.2015, keďže nebolo možné naplniť zákonnú podmienku trojmesačného omeškania pred mimoriadnym zosplatením, pretože omeškanú splátku dlžník doplatil ešte pred splatnosťou nasledujúcej splátky, t.j. ešte pred 15.03.2015. Poukázal na to, že žalovaným priložený rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 10Co/64/2019 zo dňa 19.03.2020 potvrdzuje ním vyslovené právne závery. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie považoval za vecne nesprávny a nezákonný a uviedol, že trvá na vznesených odvolacích dôvodoch a že sa pridrižiava svojim predošlým stanoviskám a priloženým dôkazom.

13. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadril žalovaný. Uviedol, že zotrúva na všetkých svojich skutkových a právnych argumentoch prezentovaných v jeho vyjadrení zo dňa 26.01.2021. Poukázal na to, že žalobca nepochopil obsah odôvodnenia napadnutého rozsudku, keď tvrdil, že zákonné požiadavky neumožňovali predmetný úver zosplatiť pre splátku zo dňa 15.02.2015. Keďže súd prvej inštancie zistil, že do omeškania sa dostal s úhradou splátky splatnej ku dňu 15.11.2016 a nie splátky splatnej ku dňu 15.02.2015, ako tvrdí žalobca, je tým celá argumentácia žalobcu neopodstatnená, nakoľko je založená na základe nemajúcom žiadnu oporu v zistenom skutkovom stave. Taktiež mal za to, že ani vyjadrenia žalobcu uvedené vo vyjadrení nie sú spôsobilé spochybníť správnosť skutkových a právnych záverov napadnutého rozsudku. Nestotožnil sa s názorom žalobcu, že ním priložený rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 10Co/64/2019 zo dňa 19.03.2020 potvrdzuje právny názor žalobcu. Na záver uviedol, že mu nie je zrejmé čo žalobca tvrdí o tom, že nárok nie je premlčaný sleduj, keďže súd prvej inštancie napadnutý rozsudok vydal na základe zistenia, že žalobca nie je aktívne vecne legitimovaným subjektom tvrdeného práva a nie preto, že by ustálil, že žalovaný nárok je premlčaný. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti druhej a tretej výrokovej vety potvrdil a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

14. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací podľa § 34 CSP, prejednal odvolanie žalobcu v rozsahu danom ustanovením § 379 CSP rešpektujúc svoju viazanosť odvolacími dôvodmi podľa § 380 CSP, nenariadil pojednávanie, pretože nepovažoval za potrebné doplniť alebo zopakovať pojednávanie (§ 385 ods. 1 CSP) a contrario a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, a preto podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti druhej a tretej výrokovej vety ako vecne správny potvrdil.

15. Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že žalobca sa v predmetnom konaní proti žalovanému domáhal zaplata sumy 14.300,75 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 11.222,72 Eur od 05.11.2019 do zaplata . Ďalej zistil, že právny predchodca žalobcu so žalovaným uzavreli dňa 09.12.2014 Zmluvu o poistenom OTP refinanc exprese č. XXX/XXXX/XXSU, na základe ktorej právny predchodca žalovanému poskytol spotrebiteľský úver vo výške 13.200,-- Eur. Ďalej si zmluvné strany v zmluve o úvere dojednali pevnú úrokovú sadzbu 10,06 %, RPMN vo výške 13,46 %, celkovú čiastku, ktorú musí dlžník zaplatiť vo výške 23.200,35 Eur, priemernú RPMN vo výške 12,84 %, splatnosť prvej mesačnej splátky vo výške 193,86 Eur dňa 15.02.2015, splatnosť druhej až stoosemnaštej mesačnej splátky vo výške 193,86 Eur s termínom splatnosti 15. deň v mesiaci a splatnosť poslednej 119. splátky vo výške 192,40 Eur dňa 15.12.2024 s tým, že konečná splatnosť úveru je 15.12.2024. Z článku VIII. bod 2 písm. e) zmluvy o úvere vyplýva, že pri podstatnom porušení zmluvných povinností je banka oprávnená vyhlásiť úver (alebo jeho časť) za splatný vrátane úrokov a poplatkov jednorazovo pred termínom splatnosti. Poslednou výzvou pred zosplatením zo dňa 18.04.2017 právny predchodca žalobcu nakoľko žalovaný meškal so splácaním úveru vyplývajúceho zo zmluvy o úvere viac ako tri splátky vyzval žalovaného na zaplata dlžnej čiastky, ktorá ku dňu 17.04.2017 bola vo výške 1.457,43 Eur najneskôr do 15 dní od doručenia tejto výzvy. Zároveň žalovaného podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka upozornil, že v prípade nevyrovnania jeho záväzkov po lehote v stanovenom termíne, vyhlási úver za predčasne splatný a že následne využije všetky práva vyplývajúce zo zmluvy, resp. z právnych predpisov na uspokojenie svojej pohľadávky, ako sú realizácia zabezpečovacích prostriedkov, súdne vymáhanie pohľadávky s následnou exekúciou na celý jeho majetok, postúpenie pohľadávky na inú osobu. Z pripojenej doručky vyplýva, že žalovaný túto výzvu prevzal. Podaním zo dňa 28.05.2017 označeným ako „Vyhlásenie úveru za predčasne splatný“ právny predchodca žalobcu žalovanému oznámil, že týmto vyhlasuje predčasnú splatnosť úveru vrátane úrokov a poplatkov, pričom účinnosť vyhlásenia úveru za predčasne splatný nastáva v 10. deň odo dňa doručenia tejto výzvy. Zároveň žalovanému oznámil, že záväzok vyplývajúci zo zmluvy o úvere predstavuje ku dňu 27.05.2017 sumu 13.025,23 Eur. Uvedená výzva bola žalovanému doručená dňa 06.06.2016. Podaním zo dňa 07.09.2018 označeným ako „Oznámenie o postúpení pohľadávky“ právny predchodca žalobcu žalovanému oznámil, že dňa 05.09.2018 bola uzatvorená zmluva o postúpení pohľadávok medzi ním a žalobcom. Uvedené oznámenie bolo žalovanému doručené dňa 11.09.2018. Zo zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 05.09.2018 vyplýva, že právny predchodca žalobcu OTP Banka Slovensko, a.s., Bratislava postúpil pohľadávku vyplývajúcu zo zmluvy o úvere spolu s príslušenstvom a všetkými právami a povinnosťami s ňou spojenými na žalobcu.

16. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným vzhľadom na ich postavenie pri uzatváraní zmluvy o úvere bola uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere podľa § 2 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch a úver ňou poskytnutý je spotrebiteľským úverom a že táto zmluva je aj spotrebiteľskou zmluvou podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka.

17. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

18. Podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškani so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením

pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

19. Postúpenie pohľadávky podľa § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka zakladá nový záväzok len medzi postupníkom a postupcom. Obsah nového záväzku je prechod pohľadávky z majetku postupcu do majetku postupníka. Obsah pôvodného záväzku sa postúpením nemení a uzavretím zmluvy o postúpení sa nemení ani postavenie dlžníka. Jeho postavenie sa mení až tým, že mu postúpenie postupca alebo postupník (§ 526 Občianskeho zákonníka) oznámi. Nemení sa nič na jeho postavení dlžníka, teda na jeho povinnosti dlh splatiť. Postavenie dlžníka sa po tom, ako mu niektorý s účastníkov zmluvy o postúpení postúpenie oznámi spôsobom predpokladaným v § 526 Občianskeho zákonníka mení len v tom, že miesto pôvodnému veriteľovi musí dlh splniť postupníkovi. Pokiaľ mu postúpenie neoznámia, musí plniť pôvodnému veriteľovi a takýmto plnením sa zbaví záväzku. (viď rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Obdo V/82/2005 zo dňa 28.11.2007)

20. Z citovaného ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách vyplýva právo banky postúpiť svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka v prípade, ak je dlžník aj napriek písomnej výzve banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke, pričom účelom tohto ustanovenia je ochrana klientov pred postúpením pohľadávky proti nim pred splnením na subjekty, ktoré nepodliehajú dohľadu Národnej banky Slovenska. Záonné predpoklady na vznik práva postúpiť pohľadávku musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Postúpenie pohľadávky napriek nesplneniu zákonných podmienok predstavuje postup v rozpore so zákonom, ktorý má za následok absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávok podľa § 39 Občianskeho zákonníka.

21. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

22. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

23. Podľa § 17 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu postúpenia pohľadávky práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a

a) prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a
b) ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver na blízku osobu spotrebiteľa, a to na základe písomnej žiadosti spotrebiteľa.

24. Po preskúmaní veci sa odvolací súd stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách spôsobilým predmetom postúpenia môže byť len splatná pohľadávka alebo jej časť ak je napriek písomnej výzve banky dlžník nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke a že tieto zákonné predpoklady musia byť splnené kumulatívne. Žalobca bol preto povinný preukázať doručenie písomnej výzvy jeho právnym predchodcom žalobcovi na splnenie svojho peňažného záväzku a platné zosplatenie úveru. Odvolací súd sa nestotožnil s názorom žalobcu vysloveným v odvolaní, že výzva jeho právneho predchodcu zo dňa 18.04.2017 je výzvou v súlade s citovaným ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách, nakoľko žalobca v konaní nepreukázal platné zosplatenie úveru podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v

spojení s § 565 Občianskeho zákonníka. Z uvedeného dôvodu odvolací súd považoval túto námietku žalobcu za bezpredmetnú.

25. Odvolací súd ďalej zistil, že súd prvej inštancie správne posúdil platnosť postúpenia pohľadávky s ohľadom na splnenie zákonného predpokladu, a to, či zmluvou o postúpení pohľadávky došlo k postúpeniu splatnej pohľadávky podľa § 17 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie v súlade s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka skúmal platnosť zosplatnenia úveru. Citované ustanovenie § 565 Občianskeho zákonníka veriteľovi umožňuje za splnenia zákonom stanovených predpokladov žiadať zaplatenie celej pohľadávky v prípade, ak dlžník nesplnil niektorú splátku, a to iba vtedy, ak to bolo medzi stranami dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo veriteľa je však časovo ohraničené, keďže veriteľ ho môže využiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky. Nevyužitím tohto práva veriteľa alebo márnym uplynutím lehoty na zaplatenie ďalšej splátky, resp. do jej účinného splnenia, nedochádza k splatnosti celého dlhu, ale platí naďalej pôvodné dojednanie o splátkach, pričom nie sú dotknuté dôsledky omeškania s tou ktorou splátkou. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka veriteľ môže uplatniť právo vyplývajúce z § 565 Občianskeho zákonníka iba za podmienky, že na svoje právo žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky upozornil dlžníka - spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní. Z tohto ustanovenia tiež vyplýva, že veriteľ môže upozorniť dlžníka na možnosť uplatnenia práva na zaplatenie celej pohľadávky naraz aj v prípade, ak dlžník ešte nie je v omeškaní s niektorou, či viacerými splátkami po dobu troch mesiacov. Ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka však nevyžaduje ako podmienku upozornenia na využitie práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka omeškanie so splátkou viac ako tri mesiace, omeškanie je rozhodujúce až z hľadiska uplatnenia práva na vyhlásenie predčasnej splatnosti dlhu. V prípade, ak by veriteľ vyčkával s upozornením až po uplynutí troch mesiacov s omeškaním splátky a následne by doručoval upozornenie dlžníkovi, kedy po jeho doručení by musel čakať ďalších 15 dní na uplatnenie práva, práve vtedy by sa mohlo ľahko stať, že by nestihol uplatniť právo do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky.

26. Súd prvej inštancie v predmetnej veci správne zistil, že splátkou, ktorá mohla vyvolať zosplatnenie bola splátka splatná dňa 15.11.2016, odkedy žalovaný prestal platiť splátky úveru, nakoľko z poslednej výzvy pred zosplatnením zo dňa 18.04.2017, ktorou právny predchodca žalobcu podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka žalovaného upozornil na to, že ku dňu 17.04.2017 je v omeškaní so splácaním jeho úveru viac ako tri mesiace. Z uvedeného teda vyplýva, že splátka splatná dňa 15.11.2016 bola tou splátkou, pre ktorú mohol žalobca v súlade s § 565 Občianskeho zákonníka vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru. Nakoľko medzi zmluvnými stranami bola dohodnutá splatnosť jednotlivých splátok 15. dňa v mesiaci, podľa ktorého právo žiadať zaplatenie celej pohľadávky v prípade nesplnenia niektorej splátky je možné len do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky, žalobca toto právo mohol uplatniť najneskôr dňa 15.03.2017. Právny predchodca žalobcu však v danom prípade k zosplatneniu pohľadávky pristúpil až podaním zo dňa 28.05.2017 označeným ako „Vyhlásenie úveru za predčasne splatný“ s tým, že účinnosť vyhlásenia úveru za predčasne splatný nastáva v 10. deň odo dňa doručenia tejto výzvy. Keďže uvedená výzva bola žalovanému doručená dňa 06.06.2016, k zosplatneniu podľa tejto výzvy došlo ku dňu 16.06.2017. Z uvedeného je teda zrejmé, že nebol dodržaný postup podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka, a preto súd prvej inštancie dospel k správne záveru, že zmluva o postúpení pohľadávky je pre rozpor s § 17 ods. 2 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch a podľa § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatným právnym úkonom vo vzťahu k pohľadávke, od ktorej si žalobca odvodzuje svoju aktívnu legitímáciu. Odvolací súd sa preto stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca nemal aktívnu vecnú legitímáciu v tomto spore.

27. Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal, že žalovaným vznesená námietka premlčania je nedôvodná, odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie sa v napadnutom rozhodnutí námietkou premlčania nezaoberal, preto túto námietku odvolací súd považoval za nedôvodnú.

28. Odvolací súd ďalej zistil, že súd prvej inštancie rozhodol o nároku na náhradu trov konania v súlade s § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Súd prvej inštancie dospel k správne záveru, že žalovaný bol úspešný v časti o zaplatenie sumy 14.122,34 Eur s príslušenstvom, ako aj v časti o zaplatenie sumy 178,41 Eur s príslušenstvom, v ktorej časti súd prvej inštancie konanie zastavil, nakoľko zastavenie konania v tejto časti procesne zaviniť žalobca. Z uvedeného dôvodu odvolací súd dospel k záveru, že súd v súlade s uvedeným ustanovením CSP žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

29. S poukazom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie predmetnú vec na základe správne zisteného skutkového stavu správne právne posúdil, a preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti druhej a tretej výrokovej vety podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil .

30. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že nárok na ich náhradu v plnom rozsahu priznal žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne v súlade s § 262 ods. 2 v nadväznosti na ust. § 251 CSP súd prvej inštancie.

31. Rozsudok bol jednohlasne schválený členmi odvolacieho senátu.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).